PLAMENČEK

POD SVOBODNIM SONCEM

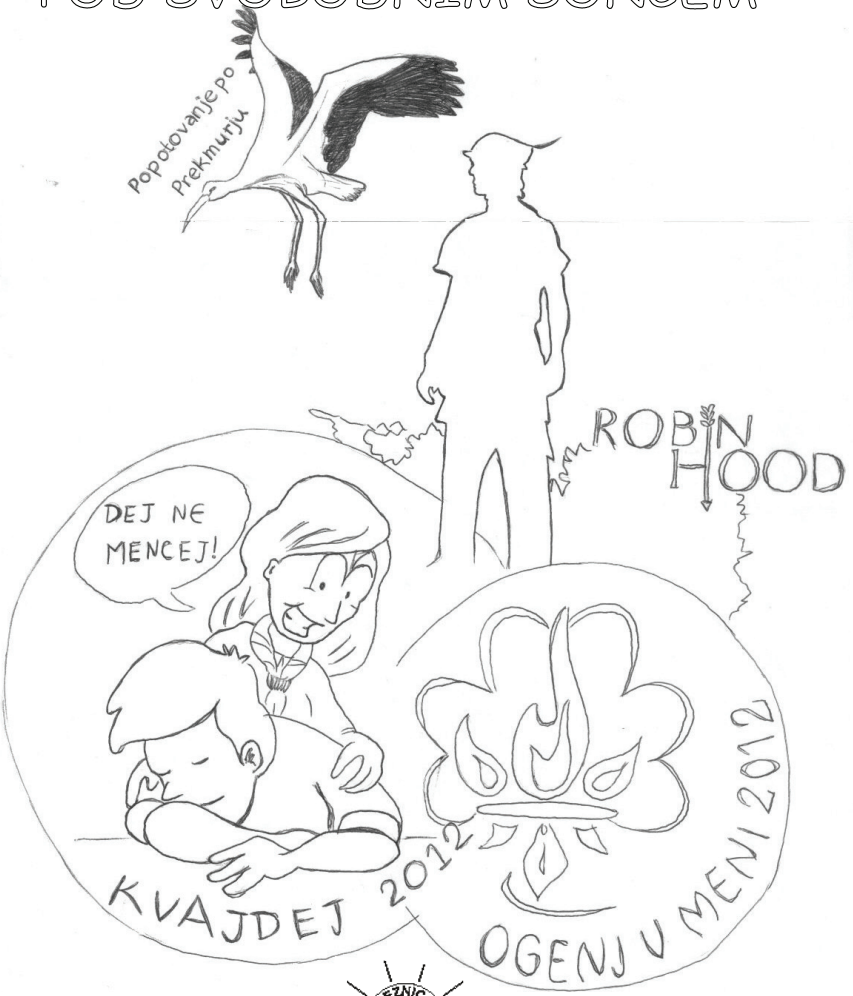

Breznica, september '12

LETO 19, št. 4

KDOR IŠCE, TA NAJDE	**2**
BESEDA PLAMENČKA	**3**
Usmiljeni Samarijan	4
ZA DUHOVNI NAPREDEK	**4**
PLAMENČEK PRIPOVEDUJE	**5**
Tabor volčičev in volkuljic z Robinom Hoodom	5
Dnevnik tabora Čete tulečih kojotov	9
Potovalni tabor klana po Prekmurju	14
Pospravljali smo skavtsko sobo	23
Ogenj v meni	24
PREDSTAVLJAMO VAM	**26**
Skavte mi je prinesel Miklavž!	26
KAJ STE REKLI	**31**
ZA MALE SIVE CELICE	**34**
MALO ZA ŠALO	**35**
ZAHVALA	**36**

Plamenček *je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.*

Uredniški odbor:
- **glavni urednik: Luka Pavlin;**
- **tehnična urednica: Mirjam Resman;**
- **urednik za PP: Blaž Žemlja;**
- **urednica za IV: Anja Lužnik;**
- **urednica za VV: Tajda Šimac Turk;**
- **ostali sodelavci: Anja Lužnik, Barbara Polda.**

Prišla je jesen in z njo novo skavtsko leto, v katero boste, kot je že v navadi, vstopili z novim Plamenčkom. V njem boste našli poročila o poletnih taborih, izvedeli, s kom se je tokrat pogovarjal naš Simon ter kateri dosedanji tabor so si voditelji zapomnili, in seveda razvedrilo ter smeh, za katerega je poskrbljeno na zadnji strani.

Uvodnik, ki ga pišem in ki ga pravkar berete, je moj zadnji. Z letošnjim skavtskim letom namreč zapuščam mesto glavnega urednika našega glasila in škarje in platno predajam moji naslednici. Prav je, da se ob tej priložnost še enkrat vsem in vsakomur posebej zahvalim za vaša poročila in druge prispevke, ki ste mi jih 7 let pošiljali oz. objavljali v Plamenčku. Upam, da pri urejanju člankov nisem nikomur naredil krivice, če pa sem jo, se zanje iskreno in iz vsega srca opravičujem. Vsem v stegu hvala za članke in vsem brezniškim voditeljem za moralno podporo. Posebej hvala vsem bivšim in sedanjim sodelavcem v uredništvu, ki so vztajali z mano in prenašali moje muhe. Hvala!

Pogumno zakorakajte v novo skavtsko leto in bodite pridni. Naj bo vsaj tako pestro ali pa še bolj, da bodo Plamenčki, ki bodo izhajali od sedaj naprej še boljši. Jaz v to verjamem. Pa vi?

Luka, glavni urednik

USMILJENI SAMARIJAN

(Lk 10, 25-37)

Tedaj je vstal neki učitelj postave, in da bi ga preizkušal, mu je rekel: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« On pa mu je dejal: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?« Ta je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.« »Prav si odgovoril,« mu je rekel, »to delaj in boš živel.« Ta pa je hotel sebe opravičiti in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji?« Jezus je odgovoril: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli. Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo. Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil. Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel: ›Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.‹ Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?« Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako!«

TABOR VOLČIČEV IN VOLKULJIC Z ROBINOM HOODOM

Ponedeljek, 27. 8. 2012

Zjutraj smo se zbudili v naših posteljah in ugotovili, da je ponedeljek, čas za skavtski tabor. Počakali smo, da je bila ura 12:35, in se odpravili na železniško postajo v Žirovnici. Z vlakom smo se odpeljali do Ljubljane. Medtem smo se zelo zabavali. Ko smo prispeli do Ljubljane, smo nekaj časa hodili peš in nato smo prestopili na avtobus. Na busu je bilo ogromno ljudi, zato nam je bilo zelo vroče. Na postaji blizu naše hišice smo izstopili. Peš smo se odpravili do naše hišice (Ašičev dom). Preden smo si ogledali naš dom, nas je mama Rakša popeljala po vasi. Zavili smo na gozdno pot. Tam smo se igrali različne igre in se pogovarjali, kako smo se imeli med počitnicami. Nato smo se odpravili do naše hišice. Na poti do hišice smo srečali dva hecna možica, To sta bila Robin Hood in mali John. Ukradla sta nam ruzake, ker sta mislila, da smo bogataši. Poskušali smo jima dopovedati, da nismo bogataši, temveč skavti. Nista nas hotela poslušati, a nato smo postali prijatelji. Zmenili smo se, da bomo šli z njima skozi portal. Vrnili smo se v hišico. Tam nas je čakala malica. Po malici je sledila delavnica. Izdelovali smo kapice, peresa in piščalke iz bambusa. Ko je bila luna dve tretjini na nebu, nas je mali John prišel iskat. Hodili smo po temi. Prispeli smo do majhnega gozdička. Tam notri nas je čakal čuden možic z zelenimi lasmi. En in po en smo se odpravili skozi portal in prispeli v leto 1400 in še malo. Robin nam je podaril tablice z imeni. Odpravili smo se nazaj domov. Bili smo zelo zmatrani in se odpravili spat. Mali John nam je ob svečki prebral pravljico. Potem smo vsi veseli in srečni zaspali.

Katja Mezek, Dobrosrčna Sofija
Katarina Klobučar, Razsodna Elena
Matevž Toman, Zanesljivi Bernard

Torek, 28. 8. 2012

Zjutraj smo imeli z Bagiro jutranjo telovadbo, nato pa je sledil zajtrk. Potem je bila delavnica, na kateri smo izdelovali svečnike iz slanega testa. Dali smo jih sušiti, a naslednji dan še niso bili suhi. Mali John in Robin sta nas poučila o rastlinah in kar dobro jima je uspelo. Za kosilo smo imeli golaž, ki smo ga skuhali na ognju. Čeprav s preveč čebule in premalo hrenovk, se lahko pohvalimo, da nam je kar dobro uspelo. Nato smo šli na urjenje na igrišče, kjer je pisalo IGRALA SO NEVARNA. Gugali smo se na gromozanski gugalnici, ki je v zrak šla do štirih metrov, hodili po vrvi. se vozili z lestvijo in še veliko drugega. Nato smo šli v cerkev, v kateri je potekala kateheza. Ko smo prišli nazaj, je bil že večer. Voditelji so nam pripravili zabavni večer, da je Robin približno vedel, kaj so skavti. Po dolgem dnevu smo vsi sladko zaspali.

Ana Čop, Iskriva Agnes
Blaž Junež, Prikupno nagajiv Osvald

Sreda, 29. 8. 2012

Zjutraj, ko smo vstali, nas je Robin Hood zbudil. Šli smo lovit voz, a Robin nas je odpeljal v napačno smer. Ko smo šli nazaj, smo zagledali starko. Bila je revna, a še to, kar je imela, so ji ukradli. Povabili smo ja na zajtrk. Nato nam je dala zemljevid, ki ga je izgubil šerifov stražar. Odpravili smo se na pot. Hodili smo dve uri

pa še malo. Med potjo smo našli zaklad, ki so bile lizike. Ko smo naši zaklad, smo se odpravili do jezera, kjer smo jedli. Pred kopanjem smo se igrali junglespeed. V vodo smo skoraj vsi skakali, a le nekateri niso, ker so šli počasi v vodo. Po eni uri smo odšli domov. Med potjo smo se zmenili za večer. Ko smo prišli domov, smo imeli še dovolj energije in smo šli na igrala (adrenalinski park). Igrali smo se nekaj časa in odšli smo domov ter imeli taborni večer. Po tabornem večeru smo odšli spat.

Matic Kristan, Spreten Trojan,
Lucija Dolžan, Vestna Greta,
Blaž Kovač, Bliskovit Filip

Četrtek, 30. 8. 2012

Zjutraj smo se hitro oblekli, da bi ujeli voz, a smo ugotovili, da ne bo peljal mimo. Zato smo imeli jutranjo telovadbo. Potem je napočil zajtrk. Po zajtrku smo ugotovili, da se Robin slabo počuti. Prišel je k nam in se sesedel na tla. Povedal je, da je pojedel strupene jagode s trikotnimi listi. Mali John je povedal, da protistrup pozna le čarovnica, ki živi v gozdu. Hitro smo se odpravili, da bi čim prej rešili Robina Hooda. Tam smo se razdelili v dve skupini. V gozdu so bili sadeži, ki jih je potrebovala čarovnica za sestavine. Sadeže so varovale čarovničine črne divje svinje. Ko smo nabrali vse sestavine in našli raztrgan recept, smo se vrnili domov. Tam smo sestavili recept in sledili njegovim besedilom. Ker bi morali recept izvajati ob polnoči, je moral Robin pojesti še nekaj polžev. Ko je popil protistrup, smo se igrali. Po igri smo imeli kosilo. Jedli smo rižoto. Potem smo šli na igrišče – najboljša igrala na svetu – in trenirali. Čez nekaj časa smo imeli tekmovanje v lokostrelstvu. Šli smo do Ašičevega doma, kjer so nas čakali kralj, kraljična, razsodnik in nasprotniki. Skupaj smo šli na kraj, kjer smo tekmovali. Seveda smo zmagali in dobili smo princeso. Zvečer smo tiste

punce, ki odhajamo v četo, pripravile večer in poroko. Poroka je bila slavnostna. Po poroki smo imeli obilno večerjo. Jedli smo piščanca in zelenjavo ter jajca. Potem pa še torto. Nato smo plesali in se igrali igrice

IN SE ZELO

ZABAVALI :)

oooooooh, potem pa sladko zaspali.

zzzzzzzzzzzz

Vida Leskovar, Vsevedna Magdalena
Helena Tolar, Ustvarjalna Doroteja

Petek, 31. 8. 2012

Zadnji dan je bil dokaj deževen. Naši volčiči, vsaj tako oni trdijo, so zopet tekli za vozom, katerega so končno ujeli. Na njem so se nahajali spominčki. Potem so odšli v portal in se vrnili v tako imenovano normalno leto 2012. Tam sem jih pričakala jaz, Akela. Povedali so mi vse, kar so počeli v letu 1400. Malce kasneje smo odšli na Skalo posveta, kjer so naši pridni lovilci plenov dobili nove gumbke. Bližal se je že čas odhoda, zato smo se pridno lotili pospravljanja. Kaj kmalu so prišli starši, katerim smo predstavili dogajanje v tem tednu. Tako je prišel čas slovesa. Poslovili smo se od našega domka in se odpeljali v pokrajino, kjer domuje veliko gor, našo prelepo Gorenjsko.

Akela

DNEVNIK TABORA ČETE TULEČIH KOJOTOV KVAJDEJ 2012

13. do 22. Julij

POTEP – 13. 7. 2012

Bila je noč … bila je tema …
Kar naenkrat zaslišimo oglašanje divje svinje. Že se pripravljamo na lov in obilno večerjo …
A glej ga zlomka, ravno ko smo se želeli odpraviti, smo ugotovili, da je bila divja svinja le Matijevo smrčanje.

Mrjasci

POTEP (KONEC POTEPA) – 14. 7. 2012

Ponoči sta Uroš in Tina zelo smrčala. Zjutraj smo se zbudili in spakirali. Potem smo imeli zajtrk, ki ni bil zelo nasiten. Jedli smo mleko in nesquik kroglice, ki smo jih morali razdeliti med 11 ljudi, torej jih je vsak dobil zelo malo. Nato pa smo se odpravili do Radovljice, kjer so nas čakali voditelji. Iz Radovljice smo šli do Bleda. Ko smo prispeli do jezera, smo vsi poskakali noter (no, ne vsi, fantje in nekaj punc). In tako smo odšli okoli jezera do župnišča. Vsi ljudje na cesti so nas gledali, kar je bilo kar fajn. In sedaj čakamo na … VEČERJO!!! Ker smo vsi seveda zelo lačni.

Kanje

15. 7. 2012

Včeraj zjutraj smo zelo pozno vstali. Najprej smo zajtrkovali, potem smo se šli neke igre. Potem smo se odpravili na pot. Prišli smo do hiše in odložili nahrbtnike. Nadaljevali smo pot do Homa. Tam smo imeli kosilo, potem pa smo šli skozi zgodovino Kvajdeja. 1. obravnava je bila v obliki orientacijskega teka, pri 2. obravnavi smo ustanovili državo Gorenjsko, pri 3. pa smo se šli igre iz tistega Kvajdeja. Potem smo šli dol, pojedli večerjo, zvečer pa spet gor. Novinci smo imeli krst. Za 1. preizkus smo se pudrali z moko, za 2. pa smo imeli solo pevski nastop. Potem smo dobili svoje skavtsko ime.

Orli

TOREK – 17. 7. 2012

Ko smo se zjutraj zbudile, smo najprej imeli telovadbo, šli na zajtrk in pospravili šotore, da so jih ocenili. Potem smo postavili kvadrat. Prišla je Josephina Hruška in nam obljubila krave, če bomo postavili »štalce«. No, in seveda smo naredili štalce za kravce :). Začela se je velika igra. Trgovali smo z metki, ploščicami, paličicami, kamenčki in fižolčki, da smo dobili dele za štalco. Ha! Streho, stene, malto, stebre … Ko smo jih zgradili, pa so Turki odpeljali Josephino Hruško. Rešili smo jo in zvečer nam je podelila krave! Zvečer smo imeli zabavni večer s četo. Pred tem so nam povedali, da lahko sodelujemo v igri Nagrada prijateljstva tako, da si najdemo 9 prijateljev iz drugih čet.

Sove

SREDA – 18. 7. 2012

No, v sredo zjutraj smo se zbudili ob 6.55, ker smo šli pet Stojcu za 18. rojstni dan. Potem smo pospravili šotor, imeli ocenjevanje šotorov in kvadrat. Nato smo šli na pohod s četo. Na pohodu je bilo fuuul fajn :). V glavnem smo se vmes kopali v zeloooo mrzli reki in bilo je zares

osvežilno. Potlej smo se dodobra posušili in šli na kosilo na travniku. Tam je Nina videla svojega <3 Marčija. Zatem smo naredili še dobro delo in počistili pohodniško pot na Boh. Bistrico. Ko smo prišli nazaj v tabor, smo bili malo prosti. Zvečer je sledil zabavno-pevski večer. Na žalost se nismo uvrstili med prve tri uvrščene, a smo se kljub temu dobro zabavali.

Žolne

ČETRTEK, 19. 7. 2012

Zjutraj smo zopet vstali bolj zgodaj, ker je tokrat praznovala Ema Zupan. Potem smo slišali DOBRO NOVICO – čakala nas je proga preživetja! Da ne bi bilo preveč gneče, smo se razdelili na pol. 1. skupina je šla na progo pred kosilom in druga po njem. Vmes so bile vodne igre. Zvečer smo imeli zabavni večer skupaj s četo iz Komende in Železnikov.

Imeli smo se fino in se spoznali ter dobili še več novih prijateljev.

Komaj čakamo, da nas jutri obiščejo naši starši!

Žolne

PETEK, 20. 7. 2012

Imeli smo se odlično, smejali smo se in zaspali srečno.

Volki

DODATKI!

1. Ena izmed igralnih kart pri igri, ki so jo sestavili skavti.

TAKERO GRAMSKO IGRO JE NAPISAL FRANC SALEŠKI FINŽGAR

2. Napotnica

NAPOTNICA
DR. JAKOB TAVČAR

POŠILJAM DOLŽAN UROŠA
ZARADI ŽULJEV NA PODPLATU
(obe nogi).

Jakob

3. Himna Gorenjske

O, Gorenjska
Ti lepa si kot ženska,
Gore lepe tvoje imamo,
Na njih veseli se igramo.
Veselje kar od nas leti
Ker mi ne delamo nobene stvari.
Gorenjci smo kukr krti škrti,
U rovth skriti pa po svoje tud zabiti.
Lupmo torto kjer ni treba
Zato ns folk tok čudn gleda.
A ponosni smo na to, da od drugh jemlemo. Noben se ne zmeni, da smo dobr mi ljudje.
Radi si pomagamo, nikoli ne omagamo.

POTOVALNI TABOR KLANA PO PREKMURJU

24. do 28. 7. 2012

1. dan, torek

Komaj se je končal IV tabor Kvajdej, na katerem je služila večina našega klana, že smo se odpravili na potovalni tabor. Imeli smo en dan predaha, kar je bilo ravno dovolj, da smo oprali in posušili vse kratke hlače, majice, puloverje … ter napakirali nahrbtnike za nove spomine. V torek smo se ob pol osmih zbrali na železniški postaji v Žirovnici in začeli tabor. Ker pa Gašper Stojc ne bi bil Gašper Stojc, če ne bi nečesa pozabil, se je tokrat pozabil pravočasno zbudit. Tako smo odšli s prvim vlakom proti Prekmurju v nepopolni sestavi. Poleg Gašperja sta manjkala še Mojca in Aleš. Vožnja z vlakom je trajala in trajala, in še preden smo prispeli do cilja, je bila že znana himna tabora – Ranjena duša z odlično spremljavo ukuleleta. Po večurni vožnji smo izstopili na postaji Murska Sobota. S prejemom tabornih knjižic se je tabor še uradno začel. Najprej smo krenili proti trgovini, seveda! Z Žanom sva po nekaj kompromisih glede odločitev beli kruh:polbeli kruh, 1.6% mleko: 3.5 % mleko … le uspela nakupiti vse potrebno. Pot smo nadaljevali proti Noršincem, a nas je že po prvih 100 m prvič napral dež. Zatekli smo se na najbližjo avtobusno postajo, se opremili s palerinami, šotorkami, dežniki … in nadaljevali pot. V Noršincih smo si, kot imamo že v navadi, sposodili vodo in travo-prostor na tamkajšnjem pokopališču in si skuhali odlično kosilo. Gašper Razinger je poskrbel, da je bil kuskus več kot dovolj začinjen, ko

je svojo stekleničko z mlinčkom s poprom in limonino lupinico dobesedno izpraznil v lonec. Če boste vprašali njega, se je ta nezgoda zgodila zaradi ''tovarniške napake'' :). Torej, kosilo je bilo dokaj zanimivo, saj je bilo na vsake toliko slišati letenje popra iz ust nič hudega slutečega klanovca, ki je zagrizel v to pekočo začimbo. Po kosilu nas je v bližnji skedenj pregnal dež. V času vedrenja se nam je pridružil še naš zamudnik Stojc in kmalu smo kar v dežju nadaljevali pot. Po dobri uri hoda smo prispeli v Bogojino, kjer nam je tamkajšnji duhovnik velikodušno odstopil veroučno učilnico. Pred tem smo si skuhali večerjo kar pred Plečnikovo cerkvijo. Ker pa smo očitno vsi po vrsti rahlo štorasti, tudi tokrat ni šlo brez zapletov. Ko je mleko za gres začelo vreti, ga je Žan želel odstaviti. Posoda je bila vroča, zato mu to nekako ni uspelo, ostali pa smo gledali, kako mleko kipi, in zraven kričali. Večerja je posledično imela močan priokus zažganega, ki smo ga zakrili z ogromno količino dodanega kakava. Dan se je že prevešal h koncu in utrujeni od dneva smo še sodelovali na večernem programu, nato pa potonili v spanec.

Ana, Marljiva žolna

2. dan, sreda

Zbudili smo se v ne preveč sončno jutro. Hitro smo se oblekli v kroje in odšli v čudovito Plečnikovo cerkev k sveti maši. Po maši smo si pripravili zajtrk, nato pa nas je pot iz Bogojine vodila k Bukovniškemu jezeru. Pot do tja ni bila naporna, čas smo si krajšali s petjem. Pri Bukovniškem jezeru smo imeli daljši postanek. Občudovali smo tamkajšnjo lepoto narave, si skuhali kosilo, po kosilu pa se je vsem prileglo tudi malo spanca. Točno ob 2h je bil odhod in pot smo nadaljevali proti Dobrovniku. Vsi smo mislili, da je to cilj tistega dne in da si bomo tam poiskali prenočišče, a naši voditelji so imeli drugačne načrte z nami. V Dobrovniku nas je čakalo presenečenje. Orhideje, bananovec, mimoza in še ogromno zanimivih, eksotičnih rastlin. Jaaa, naša biologinja Eva nas je popeljala skozi tropski vrt. Po ogledu so nas voditelji zopet presenetili, ko so nas čisto nepričakovano razdelili

v dve skupini in vsaki skupini dali navodila za svojo pot. Za tisti dan smo se ločili od voditeljev in odšli na potep. :)

Potep 1

Jaz, Mišo, Ana in Katja smo jo mahnili proti Renkovcem. A preden smo odšli, smo za srečno pot zmolili molitev popotnikov in popotnic. Ko smo odhajali, smo v Evinih očeh videli solze. Tudi Blaž jih je komaj zadrževal, a vedela sta, da bo z nami vse v redu. Ko smo hodili po poti, se je po vsej deželi zmračilo. Grom nas je spremljal vso pot in nismo vedeli, kaj nas čaka in ali bomo uspeli priti do cilja še preden se Bog zjoče na nas. A s strumnim korakom in nasmehom na obrazu nam je uspelo. Prispeli smo v vas. A ta vas ni bila vas, kot smo jo pričakovali – kmetijsko obarvana, ne, bila je zelo moderna. Ko smo prispeli v sredo vasi, smo se ustavili pri kapelici, se priporočili Materi Božji in odšli iskat prenočišče. Po vasi smo iskali prenočišče, a vsi so nas zavrnili in nam zaprli duri pred našimi nosovi. Počutili smo se kot Jožef in Marija, takrat ko sta iskala prenočišče. Imeli smo že namen prespati kar pred pokopališčem, a so se nas dobri ljudje usmilili in nas povabili v svoj dom. Ponudili so nam hrane in pijače, čemur se nismo mogli upreti, posuli so nas s svojo prijaznostjo in nam ponudili svoj apartma, ki ga nismo mogli zavrniti. Nato so nam prinesli jedačo in pijačo. Jedli smo zelnato juho, klobase, zelenjavo, zaseko in sadje. Ko smo se obilo najedli, smo se pogovarjali z družino Adamič, kakšne zanimivosti in značilnosti so pomembne za to vas. In urno so nas odpeljali v muzej. V muzeju smo spoznali Kopinare. To so bili ljudje, ki so razvažali jajca. Bil je zelo velik muzej, poln kopinarskih stvari. Nato so poklicali pevski zbor, da nam je zapel nekaj kopinarskih pesmi ter pesmi, značilne za ta del Slovenije in

nam s tem izkazali dobrodošlico. Ko smo se vrnili v naš apartma, je bila ura že pozna, a odločili smo se, da bomo zapeli še nekaj pesmi, pesmi, ki so bile izvzete iz srca. Ko smo tako prepevali na verandi, smo za vodnjakom nekaj metrov stran opazili čudno se pojavo, ki nas je nemo opazovala. Ana in Katja sta se ustrašili in naše petje je postajalo čedalje bolj fouš, saj sva prepevala le še jaz in Mišo. Ko je Ana ustavila cirkulacijo krvi v moji roki zaradi stiskanja, sem rekel »Dovolj!« in šel pogledat, kdo je tisti, ki nas opazuje. S strahom v očeh sem stopil proti neznani pojavi. Ko sem ga vprašal »Kdo si, kaj iščeš, si dobrega namena ter srca?«, se je pojava obrnila in stekla stran. Še sedaj se sprašujemo, kdo in kaj je bila ta pojava, kaj je iskala ter zakaj nas je nadlegovala dobrih 15 min, a to ne bomo nikoli zvedeli. Odpravili smo se spat, a nismo vedeli, ali se bo pojava vrnila in nam katero zagodla. Ko smo se zjutraj zbudili, smo pojedli, se zahvalili družini Adamič in jo mahnili naprej. Došli smo na cilj in tam sta nas pričakala Blaž in Eva. Eva nas je pričakala vsa v solzah in nam zagotovila, da so to solze sreče, saj smo se vrnili srečno, Blaž pa je vsakega zelo moško potrepljal po hrbtu in mu namenil nasmeh, nasmeh ponosa kot rekoč »Ponosen sem na vas, dobro ste storili.« In to je bil naš potep, ki se ga bomo spominjali po dobrih ljudeh.

Žan, Nabriti bober

3. dan, četrtek

Vstali smo pozno, saj ta dan ni bilo ob nas voditeljev, ki bi nas že zgodaj budili. Samo Stojc je malo zasral, saj je imel ob sedmih vklopljeno budilko, ampak nas je ta le opomnila, da lahko še dolgo spimo. Po pol deseti dopoldne smo se le začeli zbujati in vstajati. Po dolgem odločanju, kaj bomo zajtrkovali, smo se odločili, da juho prihranimo za kosilo in si pripravimo raje puding in za predjed pojemo ostanke kruha in nutele. Čeprav se je puding malo ponesrečil, na pot, potem ko je bilo vse pospravljeno, nismo odšli lačni.

Gašper Stojc je šel k vaškemu odborniku po svojo osebno izkaznico in vrnil ključ in na njegovo žalost ga je sprejela »tagrša« hčerka. Ko je bilo še to urejeno, smo se okoli pol dvanajstih odpravili na pot proti Turnišču, na nek način kar veseli, da zapuščamo to vas.

Po makadamski cesti smo jo pod žgočim soncem mahnili proti tropskemu vrtu,

potem pa od tam naprej še nekaj kilometrov proti Turnišču. Pot smo si (spet) krajšali z glasnim prepevanjem Ranjene duše in z nekaj neuspelimi poskusi štopanja. Na cilj smo prispeli okoli enih in o kraju dobili dober vtis, saj nas je že na začetku vasi neka gospa vabila na sok, katerega smo kljub žeji odklonili.

Namestili smo se pred cerkvijo, ki je glavno romarsko središče tistih koncev, se oskrbeli z vodo z britofa, poklicali Mojco, KER SMO JO POGREŠALI, Raza pa se je pozanimal, kje živijo njegovi pozabljeni sorodniki.

Čez kar nekaj časa smo zaslišali živalske krike iz bližine, ki niso bili od nikogar drugega, kakor od Žana, potem pa je pritekla Tamara (ki je šla po še nekaj vode na pokopališče), da so že vsi za cerkvijo in da čakajo samo še nas. Tudi mi smo se preselili za cerkev in vsi smo začeli kuhati odlično kosilo.

Po kosilu sta šla Katja in Gašper Razinger v trgovino po hrano za naslednji dan, mi pa smo v senci pod drevesom počivali, sestavljali program za srečanje s klanovci iz Črenšovcev in gruntali, kaj bi lahko pripravili Encku za rojstni dan (ker ga takrat še ni bilo med nami). Medtem ko sta Gašper Stojc in Žan naglas prepevala, je prišla do nas gospa in nam na štiri različne načine povedala, kako je slišala spjevanje, pa se ji je zdelo čudno, kdo poje in če je mogoče maša, potem pa nas je zagledala. Videti je bila popolnoma očarana nad nami, čeprav Žan in Stojc nista ne vem kako ubrano pela. Zapletli smo se v pogovor in jo vprašali, kje bi lahko prespali v Gomilici (naš naslednji cilj), ko nam je povedala, da je ona tam doma. Najprej nas je osrečila z novico, da je do tja največ pol ure peš, potem pa je začela naglas razmišljati, kje bi lahko spali. Sprva je naštevala nekaj podrtih skednjev in nepokošenih travnikov, ko pa je prišel zraven še njen mož (vaški odbornik Gomilice), sta nam ponudila prenočišče v gasilsko-vaškem domu. Prav tako sta rekla, da nam bosta pripravila pri njih doma manjšo, bolj športno večerjo, proti čemer nismo mogli ugovarjati, kljub temu da sta Katja in Gašper v trgovini za večerjo kupila zmrznjene jagodne cmoke, ki bi jih bilo potrebno čim prej pojesti. Preden sta gospod in gospa odšla naprej po opravkih, smo se zmenili, da sporočimo, ko odrinemo iz Turnišča, in da se ponovno srečamo kmalu v Gomilici.

Med vsem tem se je našemu taboru pridružil Aleš, ki je bil ves raztresen in zaseden s telefonom (VES ČAS!) zaradi didaktičnega kovčka in prizem, ki so se

zgubile na Kvajdeju.

Vrnila sta se tudi Katja in Raza iz trgovine, ki sta za Anin god prinesla 2 litra sladoleda Planica, s katerim smo se posladkali pred odhodom, in lubenico, ki je bila »torta« za Encota za naslednji dan.

Ko smo se počutili dovolj spočite in napokane z vsemi dobrotami, smo pospravili naše počivališče, poklicali gospoda in gospo in se odpravili proti Gomilici. Pot je bila nezahtevna (naravnost in po ravnem – razen vzpon po nadvozu nad avtocesto) in še hodili smo s tistim neprecenljivim občutkom, ko ti je že vnaprej obljubljena večerja in prenočišče! Neverjetno. Kmalu smo prispeli do kapelice svete Ane na začetku vasi. Po dokaj »kratkem« sprehodu smo se našli pred omenjeno vasjo in srečali gospo, s katero smo se pogovarjali pred cerkvijo v Turnišču. Povabila nas je k ogledu vaške kapelice ob pokopališču in nam skupaj z oskrbnico cerkvice razložila njeno notranjost, povprašali pa smo jo lahko tudi druge stvari, ki so nas še zanimale o Prekmurju. Nato pa je opazila našo rahlo utrujenost in nas hitro popeljala skozi vas do hiše njene družine. Kot že skozi celo naše popotovanje se tudi tukaj nismo mogli načuditi izredni urejenosti hiš, ki so bile proti gorenjskim velike in so bile v veliki večini obdane z nadpovprečno ličnimi vrtovi. Ustavili smo se pred belo hiško z bujnimi rožnatimi rožami. Gospa nas je povabila na vrt, kjer smo spoznali tudi ostali del njihove družine. Gospod nas je prijazno pozdravil, nato pa smo mu iz garaže pomagali izvleči ogromno mizo, sam pa se je lotil postavljanja žara. (!) Gospa, njena hči in sin pa so nas že prijazno postregli s sokom, sadjem in žemljicami. Pri mizi smo izvedeli marsikaj o njihovi družini in kraju in se že spet nismo mogli načuditi njihovi velikodušnosti in prijaznosti. Posebno očarani smo bili nad njihovim urejenim vrtom in nasadom hrušk, ki je služil kot živa meja. Kmalu so z neba začele padati prve kaplje in kljub temu da smo umik v hišo prijazno odklonili (kot prej tudi ponudbo osvežitve v kopalnici), smo se čez nekaj minut skupaj z mizo znašli v čudoviti, ravno na

sveže prebeljeni sobi. Postregli so nas z jedmi iz žara: čevapčiči, pleskavicami in spet odličnim kruhom. Oči so nam sijale in res nam ni bilo treba dvakrat reči, da smo si postregli. Ko smo se vsi dodobra najedli, so nekatere postregli še s kapučinom. Ob vsem tem pa smo se ves čas trudili biti skromni in nezahtevni. :) Nato smo spet malo poklepetali, posneli skupno fotografijo z našimi gostitelji in si izmenjali naslove. Ob tem pa smo izvedeli za zagotovo najbolj zanimiv priimek, kar smo jih kdaj slišali: družina, pri kateri smo obedovali, se je namreč pisala Čizmazija. Ura pa je bila že kar pozna, zato sta nas gospa in gospod Čizmazija pospremila do vaško-gasilskega doma, kjer smo se pripravili za spanje. Kar nismo vedeli, kako naj se zahvalimo za tako veliko uslugo. Podarili smo jima skavtsko brisačo. Ko smo se poslovili, smo se umili in se z zadnjimi močmi posedli v krog ter pripovedovali prigode s potepov prejšnjega dne. Fino smo se nasmejali, nato pa kmalu odpravili v svet sanj.

Skrivnostna žolna in Skrbna mravlja

4. dan, petek

Glede na to, da smo imeli s strani naših predragih gostiteljev napovedan zajtrk, smo se kmalu po jutranji budnici podvizali ter začeli pospravljati naše malo prebivališče v kulturnem domu Gomiličanov. Sledeče sta ob osmih točna kot uri prišla gostitelj in gostitelj jr., da bi nam pripravila pričakovano obilen zajtrk. Postavili smo mize ter pripadajoče klopi, medtem ko so se dekleta z gostiteljema mudile v kuhinji in pripravljale zajtrk. Ko smo se naposled vsi skupaj zbrali okrog mize je bila ta (ponovno) polna hrane: mleko, pečeni jajčni kruhki, hrenovke ter

pladenj peciva, ki je gostiteljico zaposloval že pred peto uro zjutraj. Hrane smo se lotili z velikim veseljem, pojedli pa smo jo skoraj s težavo, ker jo je bilo toliko. Sledilo je še pospravljanje po zajtrku, zahvale in pozdravi, nato pa smo ponovno odrinili na pot.

Da bi se ognili hoje po glavni cesti, smo se napotili proti vasici Trnje ter se šele po poti iz nje priključili glavni cesti. Vendar tudi sedaj nismo hodili dolgo, saj smo se kmalu ustavili ob bližnjem jezeru, v katerem je mrgolelo vodnega življenja. Ko smo se raztovorili ob tamkajšnji mizi, smo pripravili manjše rojstnodnevno presenečenje za Aleša in mu ob voščilih predali vgravirano lubenico. Le-to smo nato razklali na pol ter jo pojedli namesto torte. Sledil je program, pri katerem smo se najprej razdelili na pol in je vsaka skupina uprizorila eno delo določenega slovenskega pisatelja. V naslednjem delu smo se razdelili v dvojice, v katerih smo razglabljali o moralnih problemih: evtanazija, splav, SOS kontracepcija ,... Po pogovorih v parih smo se o tematikah pogovorili še vsi skupaj. Kot zadnji je sledil prosti čas. Tega smo preživeli ob igranju taroka, ukuleleja ali spanju. Okrog dvanajste ure je napočil čas za odhod in smo se odpravili naprej.

Napotili smo se proti Odrancem, kjer smo se ustavili šele na drugi strani vasi, pri cerkvi. Tam nas je že takoj pozdravil nek gospod, ki smo ga srečali že prej. Poklical je župnika, ki nas je prijazno sprejel ter nam namenil kratko predavanje o zgodovini tamkajšnje cerkve. Po koncu nam je dovolil nastanitev v senci za cerkvijo ter nas pogostil še s pijačo, piškoti in jabolki. Skuhali smo si kosilo (sadne cmoke) ter pojedli še kompot, ki nam je ostal od prejšnjega dne. Ko je bila posoda pomita in smeti pospravljene, smo se zahvalili za gostoljubje ter se odpravili naprej na pot. Ustavili smo se na sredi vasi. Tu smo se srečali s starejšo gospo, ki je mojstrica izdelovanja raznih izdelkov iz posušene koruze (listja). Prijazno nam je predstavila svojo obrt ter nas povabila, da se tudi sami preizkusimo v izdelavi. Zainteresirani so preizkusili svoje spretnosti ter bili bolj ali manj uspešni. Gospa nas je tudi malenkostno pogostila, tako da smo se zdaj res siti in odžejani podali ven iz Odrancev.

Konec tedanje poti so bili Črenšovci. Zopet smo se ustavili pri cerkvi ter oddelali še nekaj programa. Že kmalu pa smo se pomaknili malo naprej, do skavtske sobe tamkajšnjega skavtskega stega, in se tam nastanili. Medtem ko smo še jedli ravnokar skuhano večerjo, so nas že prišle pozdravit Črenšovske klanovke.

Ob igranju spoznavne igre (saj veste, katere), se je pridružil še en klanovec ter klanovodji. Vmes se je izrazila želja po igri roverčka in tako smo se razdelili na pol ter odigrali partijo na bližnjem travniku. Za predah so nam klanovci pripravili večerjo koruze in kruha. Nacepili smo nekaj drv ter zakurili ogenj na premični kovinski ploščadi. Preostanek večera smo nato preživeli ob peki koruze in kruha ter petju pesmi iz pesmaric. Domači klanovci so nas na žalost morali že kar hitro zapustiti, tako da smo se poslovili ter zahvalili za pripravljeno pogostitev. Sami smo nato poskrbeli za svojo osebno higieno ter to edino zadnjo noč prespali kar pod milim nebom.

Mišo Lužnik, Pametni volk

5. dan, sobota

Prebudili smo se v sončno jutro in se razveselili mežnarice, ki nam je prinesla ključ od župnišča, da smo šli lahko v WC in se umili. Nato smo pozajtrkovali – pomazali vse namaze in paštete, kruh in zlate kroglice pa nekako niso šle v promet, kar je pomenilo, da jih bomo še malo nosili. In čeprav smo bili nad tem vse prej kot navdušeni, se je ob koncu dneva izkazalo, da pregovor 'čez 7 let vse prav pride' drži.

Za sabo smo še pospravili skavtsko sobo, ki so nam jo odstopili skavti iz Črenšovcev, se napakirali in odšli proti drugemu cilju, kot je bilo mišljeno, saj nam je narasla Mura preprečila, da bi jo prečkali z brodom. Odšli smo torej Vladu Kreslinu naproti. Mimo znane cerkve v Odrancih po ravni poti, nad katero je migotal vroč zrak, pod žgočim soncem, preko koruznih polj in ob zvokih (k) ukuleleta. Beltincev smo se razveselili, še bolj pa župnijske cerkve, ki je s svojo navzočnostjo povzročala ogromno, prijetno senco, kateri smo se za skoraj dve uri prepustili. V polsedečem položaju smo se šli ponovitveni kviz o navadah, jedeh, praznikih, zgodovini, plesih, narečjih ... Slovenije in spoznali, da smo se letos kar precej naučili o naši domovini.

Zmagovalna skupina je lahko odšla v trgovino po sladoled, in ko so se vrnili s Planico in M Quattro, ni bilo nikomur več do prepirov o uradnem imenu državnega praznika, ki ga Slovenci praznujemo 26. decembra.

Ko so banice prazne obležale v smetnjaku, smo odkorakali proti železniški postaji

Lipovci. V senci smo preživeli še dve uri do odhoda vlaka. Čas smo si krajšali s slavnostnim zaključkom – podelitvijo spominčkov in značk "jaz sem faca" za vsak izpolnjen izziv. Igrali smo se tudi družabne igre, nekateri pa so počivali. Vlak je prisopihal in začela se je naša odisejada proti domu. Tudi letos ni šlo brez nadomestnega prevoza na delu poti - starega avtobusa, brez ventilacije, kaj šele klime, z do konca zasedenimi sedeži. Ni besed, s katerimi bi opisali to izkušnjo.

Vožnja nazaj je trajala dlje kot prej cel dan, vendar nam ni bilo dolgčas – spet zaradi ukuleleta.

In kaj čez 7 let (oz. še isti dan) pride prav v naši zgodbi? Kruh in zlate kroglice! Ker smo bili brez kosila, lačni in umazani, smo bili hvaležni, da smo imeli vsaj nekaj za pod zob.

Ob pol 10h smo izstopili na postaji v Žirovnici in zadovoljni odšli mehkim posteljam in kopalnicam naproti.

Zabavna vidra in Razposajeni mrjasc

POSPRAVLJALI SMO SKAVTSKO SOBO

PUSTIMO SKAVTSKO SOBO PO VSAKEM SREČANJU LEPŠO KOT SMO JO PREJELI!

Voditelji

OGENJ V MENI

Tabor slovenskih skavtskih voditeljev
5. – 11. 8. 2012

Na vsake toliko časa si tudi voditelji zaželimo biti udeleženci in se udeležiti čisto pravega skavtskega tabora. In res, letos je v nas začela goreti želja in odpravili smo se po nova znanja ter zvrhano žlico energije in idej.

Tabor voditeljev se je začel podobno kot poteka klanovski tabor. Voditelji stega Grosuplje 1, Celja 2, Dornberka 1 in Breznice 1 smo za svoj potovalni del izbrali okolico Ilirske Bistrice, natančneje jezero Klivnik. Pot potovalne skupnosti 8 se je začela v okolici jezera. Najprej smo obhodili njegovo severno stran in v neki vasi zaradi šuma v komunikaciji izpraznili zamrzovalne skrinje. Tako smo v roki držali nekaj štruc kruha in kar nekaj suhih klobas. Večerja je bila pripravljena. Prvi dan smo se utaborili na taborniškem tabornem prostoru. In bil je večer in bilo je jutro, drugi dan.

Zgodaj zjutraj smo se ponovno odpravili do jezera. Tam smo v roke dobili napihnjene zračnice in iz njih izdelali dva čudovita in trdna splava. En, dva, tri in že smo splavarili na jezeru. V eno stran jezera smo počivali, v drugo pa se močno namučili. Tako smo veslanje ter plavanje zamenjali za pohod tisti dan. Po športni aktivnosti smo se malo tudi izobraževali in se skratka zelo zabavali. In bil je večer in bilo je jutro, tretji dan.

Dan se je začel malce bolj zgodaj kot navadno. Odpravili smo se na bližnji grič ter tam opravili čudovito sveto mašo v naravi. Nato pa ponovno nazaj na veslanje in plavanje. Tako smo vzljubili jezero Klivnik, da se nismo mogli ločiti od njega. Kar še en dan smo ostali tam in se imeli noro dobro. In bil je večer in bilo je jutro četrti dan.

Bil je čas, da se vsi voditelji zberemo na kupu. In tako smo se peš odpravili od Postojne do Šmihela pod Nanosom, kraja, kjer je potekal stacionarni del tabora. Postavili smo si svoje šotore in se zvečer ob odlični glasbi skavtskega benda Ana in pow zelo napeli in naplesali. In bil je večer in bilo je jutro peti dan.

Tabor 400 taborečih je kar razganjalo od skavtskega duha. Zjutraj smo eden drugemu predstavljali dobre prakse, ki jih v stegu dobro izvajamo, ter tako pridobili veliko novih idej in znanja. Sledil je program po regijah in program po vejah ter ples pod vodnimi kapljicami. Na koncu pa še sveta maša, ki jo je daroval ljubljanski nadškof Stres. Zvečer je vsaka potovalna skupnost pokazala svoj dramski talent in skozi igre smo spoznavali zgodovinske dogodke, ki so se dogajali na območju Slovenije. Mi smo vsem predstavili boj rimskih vojakov s hunskimi vojaki (več si lahko pogledaš na: http://ogenjvmeni.skavt.net/ogenj-v-meni/potovalne-skupnosti/). In bil je večer in bilo je jutro, šesti dan.

Dan adrenalina in športa. Voditelji smo se odpravili na progo preživetja in se zabavali pri športnih igrah ter se nekaj tudi naučili na zanimivih izobraževalnih delavnicah. Zvečer pa spet imeli odlično zabavo z Ano in pow. In bil je večer in bilo je jutro, sedmi dan.

In sedmi dan je treba počivati, zato smo se tudi voditelji počasi odpravili proti domu. Pospravili smo svoj tabor in se vsi polni energije in veselja odpravili proti domu. In upamo, da bo naš ogenj še naprej gorel v žaru otroških oči. Hvala vsem organizatorjem tabora.

SKAVTE MI JE PRINESEL MIKLAVŽ!

Pogovor z Lukom Pavlinom

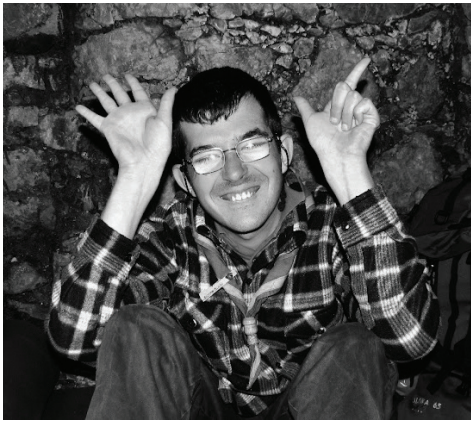

Luka, lep pozdrav.
Živjo, Simon!

Pred kratkim si nam naznanil, da se poslavljaš od nas. Kako si se počutil v našem stegu in v skupnosti voditeljev?
Prijetno, fino, lahko bi rekel fantastično. Skupnost voditeljev je bila zame skupnost ljudi, na katere se lahko vedno zanesem, ki so mi bili vedno pripravljeni prisluhniti in ki delajo v dobrem vzdušju. Tudi sicer sem se na skavtskih srečanjih vedno imel lepo. Mislim, da sem našel tisto, kar sem iskal. Prijatelje. Prave, iskrene prijatelje. Mogoče z mlajšimi nisem znal navezati stikov, z voditelji sem se pa vedno dobro razumel. Upam, da tudi oni z mano.

Vsa leta si bil delaven, vendar bolj prikrit član naše skupnosti voditeljev, vendar te gotovo vsi prav dobro poznajo po tem, da si bil dolga leta urednik našega glasila Plamenček. Povej, koliko časa si preživel kot urednik.
Urednik Plamenčka sem postal januarja leta 2005. Skvoja, ko sem bil določen za urednika, po mojem ne bom nikoli pozabil. Nekdo od takratnih brezniških voditeljev je potarnal, da pogreša stare Plamenčke (takrat so Plamenčki izhajali na štirih A5-straneh oz. na enem A4-listu), zato smo na srečanju sklenili, da bo Plamenček spet postal bolj obsežen. Seveda se je v tistem trenutku pojavil problem, kdo bo zanj skrbel. Plamenčke sta do tedaj urejala Dane kot tehnični urednik in Alenka kot odgovorna urednica. Funkcijo glavnega urednika smo si podajali od enega do drugega, dokler se na koncu ni Tadeja obrnila k meni in rekla: »Luka. A bi ti skrbel za Plamenček?« Pa sem skomignil z rameni in rekel: »Če noben drug noče, bom pa jaz.« V isti sapi sem povedal tudi, da o stvareh nimam pojma, pa mi je Tadeja ponudila možnost, da med voditelji izberem nekoga, ki mi bo pri tem pomagal. Tako sem pogledal po voditeljih in zagledal Toneta, s katerim sva že takrat sodelovala pri pevskem zboru, kjer sem skrbel

za diaprojektor, note in finance, kar počnem še danes. Tone je bil hvala bogu za in do naslednjega skvoja sva pripravila vsebinski koncept novega Plamenčka, ki je po nekaj tehničnih težavah prvič izšel marca 2005. Skavti so ga prejeli po molitvi ob božjem grobu.

Ko ravno govoriva o uredniku, kakšne naloge ima? Ali je njegovo delo zahtevno?

Če na tole vprašanje odgovorim iskreno, ne bo nihče več hotel skrbeti za Plamenček. ;) Po mojem mnenju najzahtevnejša naloga urednika je, da zbere gradivo za Plamenček. Seveda je tu odvisno, kakšen koncept urednik sestavi. Bolj obsežnejši je, več gradiva je treba zbrati. Meni ste bili tu v veliko pomoč voditelji in na tem mestu bi se vam rad najlepše zahvalil za to. Ko je enkrat material zbran, ga je treba prebrati, popraviti (slovnične) napake in potem vse skupaj poslati tehničnemu uredniku, da vse oblikuje in postavi. Na koncu sem jaz vedno Plamenček še enkrat preletel, če je vse objavljeno, če so vsi podpisani, če je postavitev v redu … Potem je tehnični urednik vnesel še zadnje popravke in Plamenček je lahko šel v tiskarno. Tudi tisto mora najti glavni urednik in se dogovoriti za tisk in tudi, kako in kdaj bo Plamenček prišel do skavtov. Lahko bi rekel, da se naloga urednika konča, ko skavti držijo Plamenček v rokah in ga začnejo listati. Potem pa: here we go again.

Večino časa si Plamenček tudi lektoriral. Gotovo te ob branju kakšnega članka kar zaboli pri srcu, ko bereš naše napake ob pisanju. S kakšno oceno bi ocenil naše znanje (1-10) slovnice ter jo utemelji.

Reciva 8 ali 9. Splošno oceno težko podam, ker se število napak razlikuje od besedila do besedila. Nekateri so v tem zelo dobri, drugi malo manj, kar je logično. Vsi nismo za vse. Pa hvala bogu, sicer jaz ne bi imel posla. Sem pa v teh letih uredniškega dela opazil, da so tisti, ki so večkrat pisali za Plamenček, sčasoma delali manj napak. Skavti so svoj članek, ko je bil objavljen, prebrali. Tudi zato, ker jih je zanimalo, kaj sem popravil, obenem pa so se naučili malo

slovnice. Mimogrede. Vsaj predvidevam tako. Hkrati sem tudi opazil, da na pisanje člankov blazno vpliva sodobna tehnologija (mejli, forumi, esemesi …). To se vidi že po tem, da pisci uporabljajo več pogovornih izrazov (kar za Plamenček niti ni slabo, saj je namenjen mladim), in po tem, da vejico pišejo stično, brez presledkov (npr. Komaj čakam,da bo spet tabor.) Mogoče to kaže tudi na to, da je bil članek napisan na hitro. Ne vem.

Zaupaj nam tvoj najljubši članek ali misel, ki smo jo lahko prebrali v Plamenčku.
O, katastrofa! Pojma nimam. Zelo so bili dobri stripi, ki jih je risal Janez Polda na zadnjo stran Plamenčka (tudi karikaturo voditeljev je naredil), velikokrat sem se pa nasmejal tudi Aleševim člankom. Če se spomnim njegove reportaže iz Egipta, mi gre še zdaj na smeh. S kakšno izvirno domislico so me presenetili tudi skavti (tudi v tej številki jih je nekaj) in mi pokazali, da znajo marsikaj napisati, samo pustiti jim je treba, da se izrazijo.

Dovolj o Plamenčku. Povej nam raje še kaj o sebi. Kaj nameravaš početi sedaj?
Še naprej bom urednik. Pred kratkim sem dobil zaposlitev na društvu slepih in slabovidnih v Kranju, kjer so mi poleti predlagali, da bi prevzel uredništvo časopisa Moj prijatelj, ki ga izdaja Zveza društev slepih in slabovidnih Slovenije, česar seveda nisem zavrnil. Skrbel bom torej zanj, hodil bom v službo, prebral kakšno knjigo in se družil s prijatelji.

Ali nam lahko na kratko predstaviš tvojo skavtsko pot?
Moja skavtska pot se je začela v Klanu 42 decembra leta 2001. Bilo je okrog 6. decembra, zato lahko rečem, da mi je skavte prinesel Miklavž. Leta 2004 sem v klanu dal odhod in se pridružil voditeljem, ker nisem hotel zapustiti stega, hkrati pa nisem hotel prevzeti nobene veje, ker me je bilo strah, da tega ne bom zmogel. Florjan mi je obljubil, da se bo v skvoju že kaj našlo tudi zame in res se je. Začel sem skrbeti za zapisnike in kmalu zatem tudi za Plamenček. Konec leta 2002 me je na jesenskem Svetu Združenja Darja Abram, takratna urednica Skavtiča, povabila, če bi bil lektor pri Skavtiču, kar sem z veseljem sprejel, saj se mi je zdelo, da mi te izkušnje utegnejo pomagati pri iskanju zaposlitve. Na

taboru Glej daleč sem se pridružil ekipi skavtske oddaje na Radiu Ognjišče in z Jakom sodeloval praktično do njene ukinitve, ko je Jaka presedlal na komercialni radio. Letos se mi je ponudila priložnost, da začnem živeti v prestolnici skupaj s prijatelji, kar sem z veseljem sprejel, zato sem se odločil, da se moja skavtska pot konča. Aktivna skavtska pot. Še naprej pa se bom trudil služiti Bogu in domovini, pomagati svojemu bližnjemu in izpolnjevati skavtske zakone.

Vem, da svoj prosti čas preživljaš zelo aktivno. Kaj vse počneš?
Ne bi rekel, da sem med prostim časom aktiven. Kvečjemu nasprotno. Kadar imam čas, rad poslušam glasbo, preberem kakšno knjigo ali pogledam kakšno risanko. Stare risanke obožujem. Sploh me zanima sinhronizacija risank. Zadnje čase jih gledam v ruščini in sproti še utrjujem znanje jezika. Prijetno s koristnim. Kaj si lahko sploh še človek želi.

Izvedel sem, da boš živel v Ljubljano. Kako se spoprijemaš z novim okoljem? Kaj v svojem novem stanovanju najbolj pogrešaš?
Če vprašate mene, sem Ljubljane bolj vajen kot Gorenjske. Tam sem bil že od svojega tretjega razreda osnovne šole. Zaradi slabega vida sem se namreč šolal v Zavodu za slepo in slabovidno mladino. Potem sem se vrnil na Gorenjsko, med študijem pa spet v Ljubljano in takrat mi je prirasla k srcu. Najprej kot mesto samo, ker v prestolnici (po mojem mnenju) avto ni potreben, kar meni pride zelo prav, saj se lahko mirno usedem na trolo in peljem, kamor me je volja, pa tudi zaradi ljudi, ki sem jih spoznal med študijem. Zdaj lahko razkrijem, da bo moj bivši cimer, s katerim sva postala dobra prijatelja in si 2 leti delila sobo, postal tudi moj bodoči cimer. Vsaj za eno leto. Kako bo potem, bomo videli.
Kaj najbolj pogrešam v novem stanovanju? Omaro z obešalniki in zamrzovalno skrinjo. Pa mogoče kakšnega hišnega ljubljenčka. Nič drugega.

Kaj bi naredil, če bi imel na voljo neomejeno količino denarja?
Kupil bi si stanovanje v Ljubljani. Ostalo bi vložil v nepremičnine ali banko, da bi bil v prihodnosti preskrbljen. Definitivno. Če bi še kaj ostalo, bi pomagal domačim in prijateljem.

Ob nedeljah poješ tudi v zboru Pojem.si. Katera je tvoja najljubša pesem?
Od mladinskih mi je všeč Jezus se ob morju ustavi, pa tudi Aleluja od Glorie ni slaba. Imam pa rad pesem, ki je »mogočna« (npr ljudska Povsod Boga). Lahko bi rekel višja je, raje jo pojem. Ne vem zakaj. Tako petje me sprosti.

Srečanja skupnosti voditeljev si večkrat popestril tudi s svojim humorjem. Zaupaj nam najbolj humorno skavtsko dogodivščino, ki si jo doživel.
Teh je bilo več. Večkrat sem se nasmejal na skvojih. Tam je bilo zmeraj fajn. Sem se pa spomnil na srečanje, ko je Florjan povabil svojo znanko iz društva Zarja, ki pomaga ljudem z možganskimi poškodbami (vsaj mislim da). Seveda smo se obiskovalcema vsi morali najprej predstaviti. Ena od skavtinj je med drugim povedala: »Sem zelo zgovorna. Ne vem, kaj naj še povem.« ;)

Za konec te prosim, če vsem skavtom nameniš še kakšno misel.
V življenju sem že večkrat ugotovil, kako krut zna biti svet. Mislim, da je razlog za to predvsem v nas, ljudeh, zato bi skavtom priporočal, naj upoštevajo Bi-Pijevo misel: Pustite svet vsaj malo boljši, kot ste ga prejeli. Pa iskreni bodite. Vsaj do soljudi. Verjemite, splača se. Meni je Florjan večkrat rekel, da sem iskren, pa dolgo nisem vedel, kaj misli s tem. Iskrenost je lastnost, ki med ljudmi ni cenjena. Kvečjemu obratno. Pa bi morala biti. Če bi bila, sem prepričan, da bi se marsikaj spremenilo.

Samo še to, potem bom pa nehal. Pišite v Plamenček in pomagajte moji naslednici. Koristilo bo stegu, ker bo s tem nastajal arhiv dogodkov, in vam. Naj Plamenček ne bo nujno zlo, ki se ga boste hoteli na čim lažji način odkrižati, ampak nekaj, kar si boste želeli.

Hvala za pogovor, Luka. Bodi pripravljen.
Vedno pripravljen, Simon!

Simon, Vzdržljivi gams

Prihajajoče skavtsko leto bo za nas nekaj posebnega, saj bomo obeležili 20 let delovanja našega stega. 20 let, več kot 60 taborov in nešteto spominov. Dovolj razlogov, da stopim do naših voditeljev in jih povprašam o najljubšem taboru in spominih na tabor. In to sem tudi storil.

Moj najljubši tabor ... Težko se odločim za enega, ker je bil vsak nekaj posebnega. Mogoče pa je bil najbolj poseben skupni tabor Ejga a s' korajž'n! Mislim, da je bil leta 2005. V Mačkovcu pri Postojni. Bil je taborni prostor s hišo od postojnskih tabornikov, ki so nam skušal tudi ukrasti zastavo, pa smo jih ujeli. Spomnim se, da so eno noč lahko tud volčiči, ki so želeli, poskusili stražiti. Pa eno noč nas je bilo kar precej še pokonci in smo navezali vse čevlje na jambor ... Pa stegovodkinji Tadeji je straža ponoči premaknila avto na sredino tabora in ga ovila z wc papirjem. Luštno je bilo, ker je bil skupaj cel steg ;)

Barbara, Skrbna čebela

Moj najljubši tabor s stegom Breznica 1 je bil tabor čete v Gornjem Gradu, potekal je leta 2010. Bil je moj prvi tabor v vlogi voditeljice in imam zato nanj še posebej dobre spomine. Potovali smo v čas Slovanov, spoznavali njihovo kulturo, se igrali in predvsem dobro imeli. Največja dogodivščina na tem taboru pa je bila vsekakor nočna vožnja za rešilcem v bolnišnico v Celje, kjer se je izkazalo, da je naš Matic k sreči utrpel le hud udarec in smo se lahko vrnili nazaj na taborni prostor. Isto noč pa so našim izvidnikom kradljivci prestavili tudi jambor.

Tina, Sladkosneda lisica

Hehehe, meni so bili pa vsi tabori (ki jih je kar nekaj ;))) po svoje luštni, ampak sedaj, ko sem premišljeval, mi je najprej v glavo padel spominček iz čisto ta prvega tabora IV (jaz sem bil tam kot popotnk na služenju) v Kredu pri Kobaridu. Aleš Čop (Utrujeni bober) in Tatjana Čop (Skrbna vidra) sta bila taborovodji in lepo skrbela, da je tudi vsak član voda opravljal svojo nalogo v vodu (zastavonoša, kuhar, tajnik, blagajnik, bolničar ...). No, vsi so lepo skrbeli za svoje naloge, le bolničarji so ''jamrali'', zakaj morajo s seboj vedno nositi torbo za prvo pomoč. Ko smo se vračali iz celodnevnega izleta, sva z Alešem dobila zamisel, da bi si jaz nekaj ''poškodoval'' in da vidimo reakcijo bolničarjev ;) Rečeno, storjeno ... 200

m pred tabornim prostorom sva midva zaostala, skavti pa so šli naprej v tabor. Jaz sem močno zavpil, da se je slišalo do tabora, Aleš je tekel v tabor in naredil paniko, da imam poškodovan gleženj; fantje so pritekli s koreto, me naložili, odpeljali pred šotor, mi pomagali v šotor, pritekli so bolničarji s TORBICAMI :) ... in gledali ... in opazovali ... in se spraševali ... in nisi vedeli, kaj početi s torbicami (no, z vsebino torbic) :), nakar Aleš reče, da morajo vsi ven in da sedaj pridejo na vrsto moške reči ;). Šotor je zaprl, začel izvajati neke indijanske vzklike, jaz sem stokal-jokal-vpil, on pa še bolj pel. Kaj se je dogajalo zunaj šotora, ne vem, vem pa, da sva bila nato malo tiho, Aleš je šel ven in zavpil: „Florjan! Vstani in hodi!" in jaz sem priskakljal iz šotora. ;)

Florjan, Vztrajni delfin

Hja, večino taborov sem preživela še z modro rumeno rutko za vratom, zato imam bolj ozek izbor. Če pomislim na tabore z brezniškimi skavti, pa... Eden boljših je bil gotovo (kot je to po navadi) moj prvi tabor v klanu avgusta 2007 od Črnomlja do Novega mesta. Naša voditelja sta bila Maja in Tadej. Spomnim se, da je moral vsak pripraviti neko temo – in tako smo imeli orientacijo po Črnomlju, ponovitev prve pomoči, delali smo cofke iz volne, šli smo se tudi roverčka ... Prvi dan smo se v gozdu dodobra izgubili. Ko smo vprašali mimoidočega gospoda za pot, je rekel: "Kar levo, levo, pa ne preveč levo, držte se desno." Nek drug gospod pa je bil še bolj samozavesten: "ja, ja, to pot kar dobro poznam, tam sem šel dvakrat pred 10 leti." No, seveda smo vseeno zadovoljni prišli na cilj.

"Himna" tabora je bila priredba pesmi Slona in Sadeža Mati nas pretepa, ki smo jo spremenili v 'Maja nas pretepa'. En večer smo med kuhanjem večerje nemo poslušali Grega in Blaža, kako sta opravljala čisto vse Vrbljane, ki so vsaj malo "drugačni" ali kako drugače "zanimivi". Takrat smo punce spoznale, da so v resnici fantje veliko večji opravljivci :) Tisti teden smo si skuhali čisto pravi kompot – iz narabutanih sliv ob železniški postaji v Semiču. Če se prav spomnim, bi jih lahko nabrali še več, če ne bi "izposojevalcev" pregnala neka gospa. En dan smo morali kratek del poti hoditi ob glavni cesti. Da nam ni bilo dolgčas, smo na vsako mimovozeče vozilo zgroženo kazali, drug drugega dregali in se o njem pogovarjali, češ "poglej to, kva se je s temu naredl". Vsakič, ko se je tak nesrečnež ustavil, stopil iz vozila in do potankosti pregledal odbijače, pnevmatike in podvozje, smo se od srca nasmejali :)

Eva, Zabavna vidra

Ja, Luka, tukaj si me pa našel. Sam dal skoz že toliko taborov in prav vsak je bil nekaj posebnega, nekaj novega, nepozabnega. Če se pa že moram odločiti za en tabor, bi pa rekel takole. Ker pravijo, da prvega ne pozabiš nikoli, bi omenil moj prvi tabor kot skavtski voditelj, to je bil skupni tabor stega v Mačkovcu pri Postojni. Spominjam se, da smo takrat z izvidniki in vodnicami odšli na dvodnevni potep pred taborom po okolici Postojne (jama in Predjamski grad), kjer ni manjkalo pestrih dogodivščin (izgubljanje hrane po poti, strgane naramnice nahrbtnikov, prebavne težave ...). No, tudi tabor je bil nekaj posebnega, saj smo se vsak dan vživeli v življenje ene veje in se podali tudi raziskovat jamski svet. Voditelji smo skozi ves tabor slikovito predstavljali odlomke iz Finžgarjevega dela Pod svobodnim soncem. Potem pa še razna nočna in jutranja presenečenja (npr. okranclan avto sredi tabora, zvezani čevlji na jamboru).

Aleš, Igrivi rogač

Naredil sem načrt vseh dosedanjih taborov: 17 taborov

Najlepši spomini na tabor:
IV: nočne straže in lov za kradljivci zastave, ki se je zavlekel dolgo v.... jutro. Odlično vzdušje in povezanost na skupnem taboru stega.
PP: odlično pripravljen tabor pod vodstvom Maje in Tadeja, ko smo potovali po Primorski z medvedkom Pujem. To je bil tabor, ki mi je še danes za vzor, kako mora zgledati PP tabor.
Vsako služenje na VV ali IV taboru je imelo svoje čare: met kladiva v koruzo in kako prepričati volčiča, ki se je popolnoma vživel v tabor, da vseh preprek na poti (podrta drevesa) nismo nastavili voditelji, ampak jih je podrl veter. Klanovski tabor, ko nikoli ne veš, kje boš spal in kaj boš jedel, vendar te domačini vedno presenetijo.

Odločitev, kateri tabor mi je najljubši, je zelo težka. Vsak tabor, na katerem sem bil, je lep. Se mi pa zdi, da se nam v prihajajočem poletju obeta nekaj posebno zanimivega!

Blaž, Razposajeni mrjasc

ZA MALE SIVE CELICE

V tem letnem času raste v naravi veliko različnih vrst gob. Vedno jih nabiraj z nekom, ki jih zelo dobro pozna, saj v Sloveniji raste veliko odličnih užitnih kot tudi smrtno strupenih gob. Spodaj je le nekaj primerov gob – POVEŽI SLIKO GOBE Z NJENIM LJUDSKIM IMENOM (pomagaj si s knjigo o gobah, če jo imaš).

“štorovka”

“jurček”

“mušnica”

“lesna goba”

“marela”

“sirovka”

“gabrovček”

Ustvarjalno prikupna košuta

Na gorenjski pošti:
»Dober dan. Potreboval bi znamko. Pa ceno dajte dol, prosim, ker jo bom dal kot darilo.«

»Draga, kako ti je všeč na Kanarskih otokih?«
»Joj, enkratno je! Čisto brez besed sem.«
»Super, potem bova tukaj vsaj 14 dni.«

Na zabavi plesalec zašepeta soplesalki:
»Gospodična, za vas bi storil vse na svetu.«
»Potem mi pa, prosim lepo, stopite dol z noge.«

Dve gospe v parku:
»Kakšno smolo imam. Imam tri hčere pa nobenega zeta.«
»Jaz imam eno hčerko pa že tretjega zeta.«

Zidar, vrtnar in električar se prepirajo katero delo je starejše.
»Mi smo gradili že piramide!« reče zidar.
»Mi smo posadili drevesa v raju.« izjavi vrtnar.
»To ni nič!« se hvali elektrikar. »Ko je Bog rekel, naj bo luč, smo imeli mi že vse kable položene.«

Slovenec, Hrvat in Bosanec so plavali maraton v Bohinjskem jezeru. Slovenec je preplaval nekaj kilometrov, nato pa omagal in utonil. Hrvat je zdržal le nekaj sto metrov več in tudi on od utrujenosti utonil. Bosancu pa je do cilja desetkilometerske preizkušnje manjkalo samo še sto metrov.
»Ne morem več!« je rekel, se obrnil in odplaval nazaj.

Dragi volčji voditelji!
Me štiri dekleta
se vam zahvaljujemo za vse tri leta,
za vsak razigran
in poseben dan.

Zapomnite si:

Hvala za vse snežne kepe,
ki priletele so nam v obraz
Vse nasmehe lepe
in stvari, ki smo jih lahko kričali na glas.
Ampak ob tabornem ognju z vami
se nam zdi, da nismo nikdar sami.
Lepi tabori, za to vam tudi hvala,
da smo na taboru lahko šli na kulska igrala.
A najbolj je pomembna dobrota vaša,
ki se je vlivala v srca naša.

Lucija, Vida, Ana, Katja